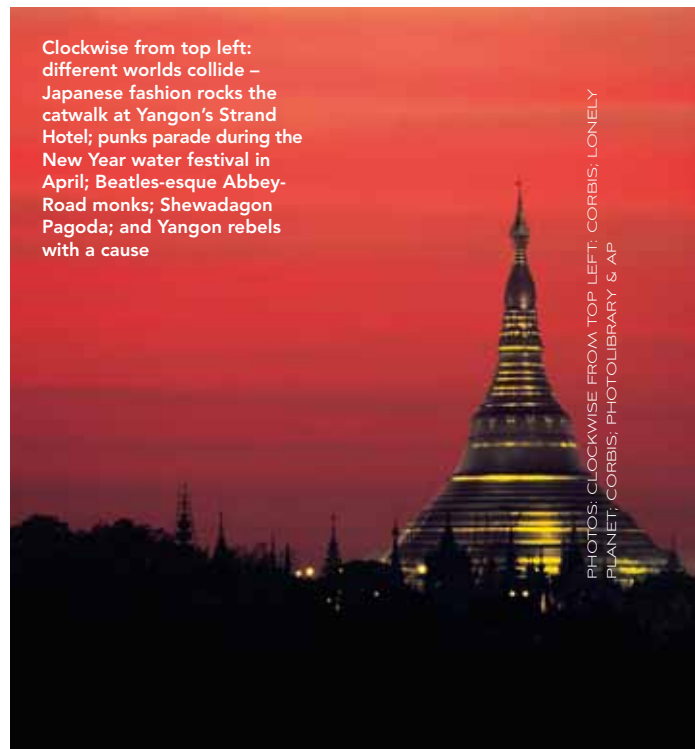

BEHIND THE SAFFRON CURTAIN,
A NEW GENERATION
IS ON THE RISE:
ONE WITH A TASTE FOR
WESTERN-STYLE BARS
AND CONVERSE SNEAKERS.

All the Yangon dudes

Clockwise from top left:
different worlds collide –
Japanese fashion rocks the
catwalk at Yangon's Strand
Hotel; punks parade during
the New Year water festival in
April; Beatles-esque Abbey-
Road monks; Shwedagon
Pagoda; and Yangon rebels
with a cause

PHOTOS: CLOCKWISE FROM TOP LEFT: CORBIS; LONELY PLANET; CORBIS; PHOTO LIBRARY & AP

HAS BURMA'S CAPITAL
GOT MORE IN COMMON WITH
BANGKOK OR MUMBAI
THAN GEORGE ORWELL'S RANGOON?
MIKE MACEACHERAN INVESTIGATES

Left: Bright Lights, Big City – the neon beacon of Sule Pagoda

This picture: Model vision, monk style

“Watch out when you visit Myanmar,” says one of the country’s best-known comedians, when I first meet him. “The Government will not like it if you steal or pick pockets – they hate the competition.” At first I am unsure whether to applaud or be appalled by his playful joke. In a decade when Myanmar’s turbulent story has frequently been splashed across the front page, politically sensitive jokes have been barely audible at street level. But following an exaggerated toothless wheeze of laughter, a sign that the comedian smokes too many rolled-up cheroots, it is easy to see the funny side of his quip; to get by in modern Myanmar you need to put on a smile, even if it is one showing more gums than teeth.

Despite Myanmar’s historical reluctance to embrace the tourist dollar – in stark contrast to elsewhere in South-East Asia – the country’s ruling military junta is beginning to ease its stranglehold on visa restrictions and immigration policy. For my part, an early wind of change buffets me upon landing at the sleepy international airport; the barricades and open-ended questions from customs officials are gone. In their place sit a fortified-wine shop (stocked with bottles from northern Shan State vineyards) and an open-armed passport officer. This is my first clue that Yangon is not the city it once was; when I enter the arrivals hall, I am not only

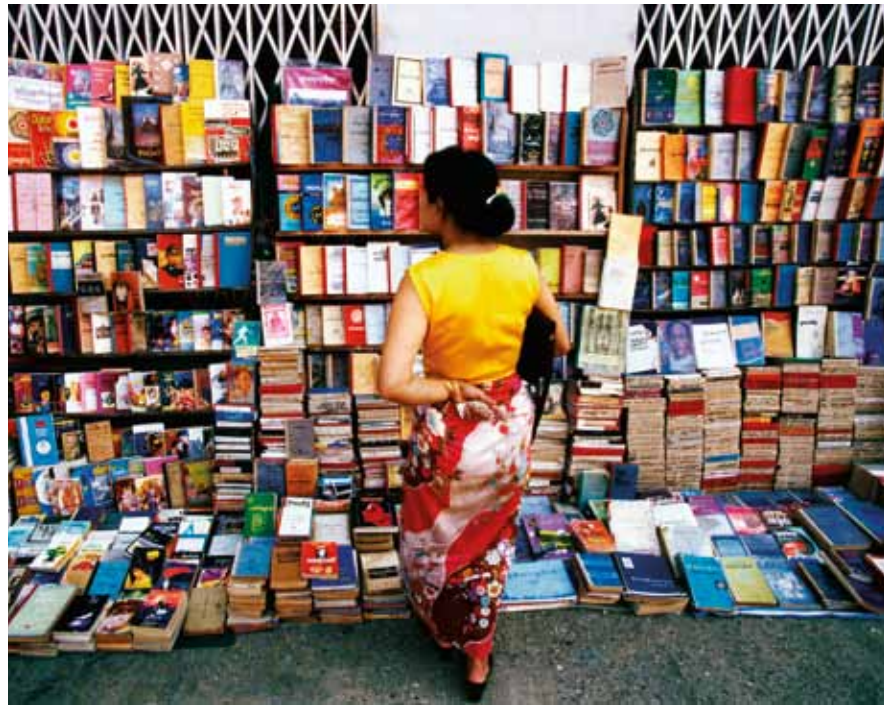
greeted by a smile, but also a handshake, a joke and a better English accent than my own.

Searching for optimistic smiles on Yangon’s vibrant daylight streets proves easier than I first thought. Walking around the downtown neighbourhood of Sule Paya, a golden Cornetto-like pagoda, the atmosphere is infectious – I feel as though I could be in any free-willed, neon-lit city on Earth. Blaring speaker systems bounce between Beyoncé and Akon; well-heeled youths dressed in tight jeans and designer T-shirts clink bottles of imported beer. And it is as easy to find a hamburger and fries as a bowl of steaming *Shan khauk-sae* (the country’s staple Shan-style noodle soup). The streets are punctuated with *Guitar Hero* T-shirts, Wayne Rooney and Avril Lavigne posters, and >

ตกลงชื่อดังของพม่าคนหนึ่ง บอกผมเมื่อครั้งแรกที่พบกันว่า ให้ผมระมัดระวังเมื่อเดินทางมายังพม่า มุขตลกการเมืองของเขาทำให้ผมไม่แน่ใจว่า ควรปรบมือชื่นชอบหรือกังวลใจกับกันแน่ ทว่าเมื่อเขาหัวเราะเสียงดัง ผมจึงรู้สึกตกลงไปด้วย ไม่นานมานี้ ทางکارของพม่าเริ่มผ่อนคลายกับการเดินทางเข้าสู่ประเทศพม่ามากขึ้น สนามบินมีร้านไวน์และแทนที่แนวกันของทหาร เจ้าหน้าที่ตรวจหนังสือเดินทางทักทายผมด้วยการจับมือและภาษาอังกฤษสำเนียงดีกว่าผมเสียอีก ที่นี่ไม่ใช่เมืองย่างกุ้งที่ผมเคยรู้จักอีกต่อไป รอยยิ้มมีให้เห็นทุกที่บนท้องถนน ผมเดินเที่ยวแถวเจดีย์สุเล ผมรู้สึกเป็นอิสระเหมือนเมืองอื่นทั่วไป เมืองย่างกุ้งเหมือนเป็นเมืองเกิดใหม่ และชีวิตชีวาด้วยวัฒนธรรมจากต่างแดน

PHOTOS: PHOTOLIBRARY (LEFT); CORBIS (RIGHT)

PHOTO: LINDA VERGNANI

booths housing PS2-playing teenagers – the city pulsates with a newborn energy imported from beyond its borders. Gone are the colonial servants, English drinking dens and elephant hunts of George Orwell’s semi-autobiographical novel *Burmese Days*. In their place, new bars, Starbucks-style coffee shops, discos and hotels are opening up to cater to the demands of tourists. Visitors are, for once, at an all time high. “Want to buy DVD, meester?” is the new mantra on the trader-laden backstreets.

True to Orwell’s colonial vision, however, there remains a glorious menagerie of old-school British government buildings, which seem haunted by the ghost of Victorian England. But new-rise hotels (such as the Shangri-La-owned Traders) now tower over the city’s iconic pagodas, symbolic of recent investment from the power corridors of Beijing. Amid this eclectic mix, Indian, Thai and Burmese cultures and shopfronts collide, showcasing the vibrancy of the modern Yangon aesthetic.

Leafing through *Burmese Days* while befriending some locals, I feel sure that Orwell would be forgiven for doing a double take. Burma’s most famous colonial resident, who once soaked up both the genial atmosphere and gin of Rangoon’s social scene, would be taken aback by the cosmopolitan spectacle that now plays out every evening in modern-day Yangon. In previous years, politically brewed curfews

stretched across the city and taxi drivers were locked up if they ventured out after dark. In contrast, today there is an air of lubricated defiance on the streets, and Yangon’s citizens – including the fresh-faced, 20-something cab driver who introduces me to the city’s neon and nightlife – are baring a brave new face to the world.

Late-night karaoke bars and clubs draw in Yangon’s younger residents, and at the Thiripyitsaya Sky Lounge in the Sakura Tower – where the soundtrack is Burmese rock rather than traditional *Pwe* opera – Generation Yangon is determined to have a good time. According to an ancient Burmese saying, the time for ‘evil’ to triumph is during the

Burmese days, Burmese nights: an English-language streetside bookstall in downtown Yangon (above left); prayer time at Shwedagon Pagoda on the anniversary of a monk’s death (right)

สิ่งที่หายไปจากย่างกุ้ง คือสถานะเมืองขึ้นดั้งเดิมที่บรรยายไว้ในนิยายถึงชีวิตประวัติน่าเบื่อ เบอริมีส เดย์ส ของจอร์จ ออร์เวลล์ ร้านกาแฟเก่าๆ บาร์ และโรงแรมที่ผุดขึ้นเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว แม้ว่าอาคารสำนักงานราชการแบบอังกฤษตั้งแต่สมัยจักรวรรดินิยมจะยังคงอยู่ แต่ก็ถูกทาบรัศมีด้วยโรงแรมแบบจีนแห่งใหม่เป็นสัญลักษณ์แห่งการลงทุนจากชาวจีน

ร้านคาราโอเกะและสถานบันเทิงตูดเตี้ยวัยรุ่นในย่างกุ้งให้ออกมาเที่ยวเสียงเพลงที่บรรเลงคือเพลงร็อคแบบพม่า แทนที่ดนตรีแบบดั้งเดิม ผมต้องคอยเตือนตัวเองว่าผมไม่ได้อยู่ในเมืองมูมไบหรือกรุงเทพฯ นี่คือเมืองย่างกุ้ง เมืองที่เป็นบ้านของเรือข้ามฟากแม่น้ำอิระวดีที่บรรทุกผู้โดยสารเกินน้ำหนัก ผมมุ่งหน้าสู่ถนนหมายเลข 19 เพื่อหาร้านขายบาร์บีคิวและเบียร์พม่าแก้วยักษ์ เป็นของแกล้มไว้ชื่นชมบรรยากาศของเมืองนี้

PHOTOS: PHOTOLIBRARY (LEFT); CORBIS (RIGHT)

hottest part of the day, when the world falls still and “when feet are silent”. The rest of the time, however, Converse-laced and Nike-swooshed feet are increasingly likely to be seen shuffling along to the sounds of homegrown rap stars or the country’s growing army of soft-rock balladeers. A trend that the city’s premiere nightspots, Pioneer and Monsoon, undoubtedly applaud.

As my evening progresses, I have to keep reminding myself that I am not in Mumbai, Kolkata or even Bangkok. But the mesmerizing view of the storied Irrawaddy River – home to overloaded passenger ferries and overweight elephants – plus a sunset redder than the scarlet betel nut

กระนั้นความตึงเครียดยังคงมีให้เห็นบนท้องถนน ชาวพม่าเป็นหนึ่งในไม่กี่ชาติในโลกที่เชื่อฟังผู้ปกครองและเดินยืมร่มในทิวทัศน์ได้ใฝ่ใฝ่สร้างแม้ว่าทางแยงกิงจากอเมริกาจะเริ่มเข้ามาแทนที่ไปบ้าง ทว่าชาวย่างกุ้งก็ยังคงสวมโลง เป็นสัญลักษณ์ว่าชาวย่างกุ้งไม่ลืมพื้นพิภพวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน วันรุ่งขึ้น ผมออกเดินทางสู่เจดีย์ชเวดากอง สถานที่ที่เหมาะสมแก่การเยี่ยมชมในเวลาเช้า เจดีย์ชเวดากองเป็นเสมือนอนุสาวรีย์แห่งความสำเร็จของประเทศที่มีพระสงฆ์กว่าสี่แสนรูป เมื่อตกเที่ยง ท่องจากเจดีย์ส่องแสงประกายลือเลียดแวววับจน ดูเสมือนว่าจะมากกว่าทองคำในบัญชีธนาคารของสวิสเสียอีก ผมพบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งด้วยความบังเอิญ แนวคิดของท่านน่าตื่นตาตื่นใจจริงๆ ท่านชอบฟังเพลงของโรลลิง สโตนส์ และชอบทีมฟุตบอลแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด ทำให้ผมเริ่มคิดว่า เมืองย่างกุ้งซับซ้อนมากกว่าที่ผมคิดไว้มากมายนัก

chewed and spat on the streets by locals, reveals Yangon at its most cosmopolitan and beguiling. I head to 19th Street for its array of BBQ stands, buy a gigantic Myanmar Beer and drink in the quasi-liberal atmosphere.

Yet austerity still walks the streets. The Burmese remain one of the few remaining nationalities to follow their forebears and happily wander around, summer or winter, in knee-length skirts. The *longyi*, a wraparound cloth worn by both sexes, though slowly being phased out by American jeans, is still a sign that Yangon keeps one foot – or rather, one flirtatious hairy knee – firmly rooted in the past.

Later that night, I become acquainted with Pha Lin, a forthcoming Yangonite and owner of the May Shan Hotel. Her frank approach to the city’s power cuts and problems is like a hefty dose of Jon Stewart stand-up comedy – but minus the Hollywood censorship. She shrugs nonchalantly when asked a leading question about the government. “We get on with our lives and they get on with theirs.” As if on cue, the May Shan’s lighting switches off for the third time that day, and the hotel generator grumbles to life like a prop-wing plane. “See what I mean?” she laughs. Glancing at the streets outside, cast in black shadows, it’s an easy decision for me to turn in for the night. I fall asleep as though I’ve been lulled by chloroform rather than a lullaby.

At first light, I make my way to the Shwedagon Pagoda, a place perfectly pitched for early morning reflection. Perched on top of a small hillock north of the city, Myanmar’s

crowning achievement is the symbolic heart of the country’s 400,000-plus monk community. The building is a colossus of golden spires and gilded Buddha statues rising almost 100 metres into the sky; it looks like the planet’s most expensive ice-cream sundae. Creating more shine and sparkle than can be found in the average Swiss bank account, the midday sun glares on the temple like an angry god, making wraparound sunglasses compulsory for health, homage and Burmese Nights-style hangovers.

Quite accidentally, I encounter Nhan Dan, a 31-year-old monk. A practising Buddhist for 11 years, he is visiting Yangon from Inle Lake in Shan State. Dressed in the ubiquitous saffron robes and with a face as smooth as a gold coin, his attitude is a surprising microcosm of the >

city's modern-day outlook. He listens to The Rolling Stones, smokes Rothmans cigarettes and supports Manchester United because "Alex Ferguson is a very good man", he tells me in softly spoken English. Down on the street, he watches a car totter by and he bursts into a fit of hyena-like giggles. "Ha ha – very funny. I see a monk driving a car; very funny." I begin to see that Yangon is much more complex than I first thought.

Back in 1934, George Orwell knew that, in Burma, one does not set oneself up against public opinion. "In comfortless camps, in sweltering offices, in gloomy bungalows smelling of dust and earth-oil," he wrote, "they earn, perhaps, the right to be slightly disagreeable." Though the country's former resident cannot be argued with, today Yangon is starting to show a different, more acquiescent nature. With elections tipped for October this year, perhaps its people could be ready for autonomy once more. I sense an air of defiance, as though the younger generation know they are pushing the right buttons.

I leave for the city's languorous airport the next day, along a traffic-congested serpentine highway, and for one last time I run headlong into a uniquely Yangon situation. Horns blare, truck drivers spit from broken windows and there is a cacophony of screeches, squeals and spittoon pan pings. My taxi lumbers to a halt and for a moment there is complete silence. Peering out from my rolled-down window I see that the traffic has been brought to a standstill on both sides of the road.

Breaking the spell, a solitary monk crosses the dusty road, his amber robe billowing in the morning breeze. He uses a staff to help him across the worn-out black and charcoal stripes that line the street, while on-looking commuters maintain their respectful silence. Then, one by one, the monk is followed by at least 20 others; they cross in single file until there are more than 100 marching before me. It's like a Buddhist take on The Beatles' iconic Abbey Road crossing.

To my left, schoolchildren on buses bow their heads, and to my right passing traders, perhaps on their way to market, enjoy a sacred pause. It's like a communion, a coming together for a

nation so ill at ease with itself. Yet in this fleeting moment, it is clear that a unity – albeit an unspoken one – exists on the streets of Yangon; and Burma's monks are as yet still more revered than the new rock stars.

Then, as if from the clang of a street-side gong, the traffic revs, exhaust fumes splutter and Yangon's highway artery returns to the chaos that its citizens endure so well. □

**BRIGHT LIGHTS BIG CITY:
THE BEST OF YANGON
NIGHTLIFE**

MONSOON

RESTAURANT & BAR

85-87, Thinbyu Rd,
Botataung
Tel: +95 1 295224; www.
monsoonmyanmar.com

PIONEER

Yuzana Garden Hotel,
Alanpya Pagoda Rd
Tel: +95 1 248944;
www.yangonow.com/
yuzanagarden/eng/facility

THE THIRIPYITSAYA SKY BISTRO

20th Floor, Sakura Tower, 339 Bogyoke Aung San Rd
Tel: +95 1 255277; www.sakura-tower-yangon.com/sky

TRADER'S HOTEL

223 Sule Pagoda Rd
Tel: +95 1 242828; www.shangri-la.com

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมเดินทางสู่สนามบินอีกครั้ง การจราจรติดขัดมาก เสียง
แตรรถดังลั่น คนขับรถบรรทุกถ่มน้ำลายออกนอกกระจก เสียงอื้ออึงแสบ
แก้วหูดังมาจากทั่วทิศทาง ทันใดนั้น ทุกอย่างก็เงียบสนิท ผมมองเห็น
พระสงฆ์กำลังข้ามถนนทีละรูป ไม่นาน ผมก็เห็นพระสงฆ์รวม
กว่าร้อยรูปเดินข้ามถนนในขณะที่ผู้เดินทางสัญจรอยู่ในความ
เงียบสงบเพื่อเป็นการแสดงความเคารพ ณ นาทีนั้น ผมรู้สึกได้
ชัดเจนถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนถนนในเมืองย่างกุ้ง

 Bangkok Airways flies once a day between Bangkok and Yangon. Visit www.bangkokair.com for more information